

No, výborně! Ta outdoorová verze jihobrněnského kroje se opravdu povedla. Boty mi snad odpustíte.

Jak jsem ke kroji přišel

Mám rád jaro a podzim. Kdy jsou noci a rána chladnější, kdy se vzduch otepluje, jak se probouzí den. Kdy není tolik hmyzu, nemusím se prodírat přerostlými porosty a hlava se mi přes den neuvaří teplem. Takové jarní nebo podzimní ráno, kdy zkřehлыми prsty vaříte vodu na čaj a pak si ho vychutnáváte někde u splavu pozorující probouzející se vesničku naproti... Stop, klapka, stříh!

Je začátek srpna, z rádia hlásí, že zase bude vedro, a já si balím poslední věci do krosny. Mám za sebou dost náročnou noc. Nemohl

jsem vůbec spát. Bodejť! Vždyť mám před sebou dvanáct dní, během kterých chci projít celým Slováckem a potkat se s desítkami lidí. A to ještě netuším, že jich budou dvě stovky.

Už myslím na Galuškovy příběhy ze Slovácka, chci se přeladit ze své práce na svoje putování, když vtom zjistím, že jsem nepředal kolegům úplně všechno. A tak ještě zapínám počítač a během snídaně všechno rychle posílám. No není to právě romantické ráno.

Když na mě v půl deváté zvoní Jirka Kokmotos, vedoucí vysílání Českého rozhlasu v Brně, беру věci a vyrážím. Stačí jen seběhnout dolů, kde na mě čeká s autem. Spolu tentokrát jedeme jen kousek za Brno – do Vranovic. Mohl jsem tam dojet i vlakem, ale Jirka si chce ráno nahrát a nafotit mé rozloučení ve Vranovicích. Mělo by být tentokrát dost netradiční. Ne jen pár slov jako „Tak teď už si to, Marku, musíte odšlapat sám.“ Nebo „Kdo nemá v hlavě, musí mít v nohách.“ Či snad „Tak se těším za dvanáct dní! Teď už musím jet zpátky do studia.“

Z Brna jsme za chvíli ve Vranovicích. Proč právě v nich? Pocházím sice ze Cvrčovic, které jsou od Vranovic ještě kousek dál, ale ve Cvrčovicích se na hodech nosí kyjovský kroj. Obec byla znovu dosídlená po druhé světové válce a k rekonstrukci starého historického kroje v ní zatím nedošlo. A tak se pro hody vybral kroj, který napodobuje ten kyjovský a kterého je v půjčovnách krojů hodně. No vidíte, takže přeci jen i ty Cvrčovice mají se Slováckem něco společného. Teda spíš něco půjčeného.

Nicméně Vranovice zrekonstruovaly svůj původní historický kroj, který je hodně podobný tomu, jaký se nosil i ve Cvrčovicích. Ono to ani jinak nešlo – nakupovali jsme na společných trzích a těžko by tam měli pro každou dědinu jiný stánek.

No, a protože vyrážím na cestu po Slovácku, chtěl jsem jít v kroji. Jenže v tom z tradičních materiálů bych se uvařil už první den a dodýchal bych někde v příkopě u cesty.